

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci žalobce: **V. A.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2018, č. j. 19 A 37/2018 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 10. 2018, č. j. CPR-6682-2/ČJ-2018-930310-V243, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPT-255821-64/ČJ-2017-070022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Zároveň byla stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Dalším rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, č. j. CPR-6682-3/ČJ-2018-930310-V243, žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 11. 2017, č. j. KRPT-255821-19/ČJ-2017-070022, jímž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a toto prvostupňové rozhodnutí rovněž potvrdila.

[2] Žalobce brojil proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaně žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 10. 12. 2018, č. j. 19 A 37/2018 – 28, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nejprve obsáhle shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 16. 11. 2017 byla v Opavě provedena pobytová kontrola, při níž bylo v prostorách společnosti FILSON s.r.o., kontrolováno několik cizinců, kteří pracovali u výrobních linek při kompletaci výrobků. Jedním z těchto cizinců byl i žalobce. Žalobce se prokázal cestovním pasem s vylepeným polským národním vízem (typu D MULTI) s dobou pobytu 168 dnů a s platností od 13. 9. 2017 do 27. 2. 2018. Následně bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání.

[4] V den provedené kontroly byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, při němž uvedl, že dne 23. 9. 2017 přicestoval do ČR z Polské republiky. Měl v úmyslu pracovat v Polsku, ale manželka tam práci nesehnala, a tak s ní odjel do ČR. Pracovním povolením v ČR nedisponuje, v Polsku se domlouval s tamní pracovní agenturou Pracmax. Práci v ČR žalobci zařídila manželka. Finanční prostředky na obživu a bydlení dostával od společnosti FILSON s.r.o., ale pracovní smlouvu s ní uzavřenou nemá. Práce byla evidovaná v docházkovém listu, žalobce pracoval osm hodin denně pod dohledem mistrů. Byl vybaven pracovním oděvem (montérky) s tím, že pracovní nářadí nepotřebuje. Žalobce dále uvedl, že od agentury Pracmax měl slíbeno tři až čtyři tisíce zlotých měsíčně. Zatím dostal pouze zálohu 500 Kč (2x týdně) od pana G., který na něj čekal v Opavě po příjezdu z Polska, ubytoval ho a zprostředkoval mu práci. Dal mu také podepsat nějaké dokumenty, údajně sloužící k legalizaci zaměstnání v ČR. Náklady na ubytování žalobci zřejmě pan G. strhl ze mzdy. Žalobce uzavřel, že si je vědom důsledků, které vyplývají z jeho pracovních aktivit v ČR bez potřebného povolení. Má se kam vrátit a nic mu nebrání ve vycestování na Ukrajinu.

[5] V odůvodnění rozsudku krajský soud odmítl, že by žalovaná pochybila v závěru, podle něhož žalobce vykonával na území České republiky práci bez platného povolení, a dále v tom, že na jeho případ neaplikovala § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobce totiž v odvolání tvrdil, že je zaměstnancem polské společnosti Pracmax a do ČR byl vyslán v rámci poskytování služeb v souladu s touto směrnici v rámci plnění zakázky pro společnost FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. Krajský soud obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, a následně konstatoval, že žalobce vykonával u společnosti FILSON s.r.o., pracovní činnost bez příslušného povolení. Krajský soud uvedl, že výkon práce u této společnosti neměl povahu služby poskytované zaměstnavatelem žalobce usazeným v jiném členském státě EU ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle názoru krajského soudu bylo nepochybné, že činnost žalobce pro společnost FILSON s.r.o., naplňovala svým charakterem znaky závislé práce a nikoli služby, byť formálně zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobce k polskému zaměstnavateli. Polský zaměstnavatel však žalobci práci nepřiděloval a plnění pracovních úkolů nekontroloval. Plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout společnosti FILSON s.r.o., nebylo službou dle evropského práva a nespočívalo ve výkonu určité činnosti či zhotovení díla (například provedení stavebních či řemeslných prací, montáží věcí apod.). Vyslání žalobce do ČR bylo provedeno za účelem poskytnutí pracovní síly. Sít smluvních vztahů pak podle soudu představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti.

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti opakuje svou žalobní argumentaci. Namítá, že na území ČR nevykonával práci neoprávněně, jelikož byl do ČR vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Jednalo se o přeshraniční poskytování služeb, které je v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků (viz odstavec [5] tohoto rozsudku).

[8] Dále správním orgánům vytýká, že neakceptovaly důkazní návrhy k prokázání jeho tvrzení, že bylo na místě aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dodává, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je z důvodu menší vytíženosti zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned poté je vyslán k práci v jiném členském státě. Stěžovatel namítá, že správní orgány a krajský soud staví své závěry na jeho výpovědi při výslechu. Jelikož však stěžovatel není znalý smluvních a obchodních vztahů, nebyl schopen správně posoudit všechny relevantní otázky, což však mohlo být zhojeno právě provedením navrhovaných důkazů.

[9] Závěrem stěžovatel brojí proti postupu správního orgánu prvního stupně při vydání rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení. Správní orgán prvního stupně vydal toto rozhodnutí předčasně (ve stejný den, kdy zahájil řízení o správním vyhoštění), aniž by uzavřel dokazování a byl věc schopen skutkově a právně v úplnosti posoudit. Neměl tedy dostatek informací k tomu, aby prohlásil protiprávnost jednání stěžovatele, přesto tak ovšem učinil. Podle stěžovatele nebylo prokázáno porušení právní povinnosti z jeho strany a správní orgán prvního stupně účelově a extenzivně aplikoval § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedla, že kasační stížností může být napaden jen způsob rozhodování správního soudu, který však nehodlá blíže komentovat, a odkázala na shromážděný spisový materiál.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavce [7] a [8] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 3 Azs 345/2017 – 36; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[14] K argumentům stěžovatele rekapitulovaným výše v odstavci [9], v nichž brojí proti postupu správního orgánu prvního stupně při vydání rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že je nepovažuje za projednatelnou kasační námitku. V této části kasační argumentace se stěžovatel nikterak nevymezuje proti závěrům

krajského soudu. Pokud snad stěžovatel touto argumentací zamýšlel namítat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, zdejší soud k tomu nad rámec uvedeného konstatuje, že stěžovatel v bodu III žaloby ze dne 17. 10. 2018 výslovně vztáhl veškeré argumenty vznesené proti rozhodnutí žalované o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení správního vyhoštění i na rozhodnutí ohledně nákladů správního řízení. Krajský soud se tedy těmito žalobními námitkami věnoval, shledal je nedůvodné a implicitně tím tak vypořádal i otázku důvodnosti žaloby směřující proti rozhodnutí ve věci nákladů správního řízení.

[15] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je tak ta část kasační argumentace (respektive jediná věta v kasační stížnosti), ve které stěžovatel krajskému soudu (jakož i správním orgánům) vytýká, že stavěl své závěry na výpovědi stěžovatele, který však není znalý smluvních a obchodních vztahů, a proto stěžovatel nebyl schopen „*relevantně posoudit*“ blíže neupřesněné „*stěžejní otázky*“.

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), z nichž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku toliko obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[17] Skutkově velmi blízce příbuznou věc rozhodoval zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018 – 22. Tehdy posuzoval případ ukrajinského státního příslušníka, zastoupeného stejným zástupcem jako stěžovatel v nyní projednávané věci, který byl tentýž den v prostorách téže společnosti kontrolován policejními orgány, a bylo mu také uloženo správní vyhoštění za vykonávání práce na území ČR bez příslušného povolení. V uvedeném rozsudku soud konstatoval, že skutečnost, že stěžovatel není znalý smluvních a obchodních vztahů, není překážkou k tomu, aby pravdivě popsal okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se stěžovatel dostal k zaměstnání v ČR, kdo je jeho zaměstnavatel, kdy práci vykonával, za jakou mzdu, kdo mu práci zadával a kontroloval ho, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda stěžovatel vykonával pracovní činnost v ČR nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jeho výsledku.

[18] Totožná situace nastala i v nyní projednávaném případě a výše uvedený judikatorní závěr na něj lze bez dalšího použít z důvodu zjevné skutkové podobnosti (popsané v předcházejícím odstavci). Pro úplnost soud v tomto směru odkazuje i na svůj rozsudek ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 183/2018 – 23, ve kterém rovněž shledal kasační stížnost ukrajinského stěžovatele nedůvodnou, a to za podobné skutkové i právní situace (kontrola v Opavě ve společnosti FILSON s.r.o. dne 16. 11. 2017, uložení správního vyhoštění za nelegální práci v ČR, stejný zástupce stěžovatele a totožná kasační argumentace proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění).

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

pokračování

[20] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu